

have forholdsvis lempelige kriterier for opnåelse af indfødsret, at det er en måde at byde gæster velkomne i vort land på at sige: Hvis I har været her i så og så mange år og har opført jer nogenlunde ordentligt, skal I også have lov til at blive danske statsborgere.

Vi mener, at det faktisk er forebyggende for mange konflikter, at det er fremmede for integrationen, og at det måske betyder, at Danmark i virkeligheden står bedre rustet over for konflikter med etnisk baggrund end visse andre lande, hvor det er betydelig sværere at opnå indfødsret. Så vi vil fastholde den linje, Danmark har haft i mange, mange år, og vil gøre alt for, at den ikke bliver skærpet.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Nu nævnte fru Elisabeth Arnold noget om restancer og sagde, at De Radikale er grundlæggende uenige i, at man ikke skal kunne få dansk statsborgerskab, hvis man skylder det offentlige et beløb, og derfor vil jeg lige spørge, om fru Arnold tror, at hun er enig med den danske befolkning i det. Er fru Arnold klar over, hvad det egentlig vil sige at få dansk statsborgerskab med alle de rettigheder, det medfører af forskellig art?

Vi ved alle sammen, hvilke rettigheder det giver at være dansk statsborger. Kan det så være rigtigt, når folk skylder flere hundrede tusinde kroner – det kan være i skattegæld eller det kan være i momsgæld, alt sammen noget, man skulle have afregnet til det danske samfund, f.eks. for en restaurationsvirksomhed eller lignende – at man bare skal lade fem og syv være lige og sige: Det er helt i orden; du får dansk statsborgerskab alligevel?

Jeg vil sige til fru Arnold, at Det Radikale Venstre ikke er enig med befolkningen i dette, og at jeg er sikker på, at store dele af den danske befolkning vender sig med næb og kløer imod sådan en opfattelse, som fru Arnold her har givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Hr. Poul Nødgaard ved jo udmærket godt, hvordan reglerne er, og han ved jo også, hvordan vi behandler ansøgere om dansk indfødsret, som har restancer.

Reglerne er jo sådan, at der skal være indgået en aftale med den myndighed, som man skylder penge, og at man skal have overholdt den aftale

i en vis periode, og hvis beløbet er meget stort, skal man have overholdt aftalen i en længere periode, end hvis beløbet er meget lille. Og vi ser jo på sagerne, efterhånden som de dukker op.

Men det skal ikke være sådan, at al gæld skal være afviklet, før man kan blive dansk statsborger. Deri tror jeg faktisk at de fleste danskere vil kunne følge både min holdning og holdningen hos det store flertal her i Folketinget.

Arne Melchior (CD):

Jeg har da fundet én sætning i bemærkningerne til beslutningsforslaget, som jeg kan underskrive, og det er sætningen: »Dansk statsborgerskab erhverves af langt de fleste danskere ved fødslen.« Det er utvivlsomt rigtigt. Og derfor er det kun delvis rigtigt, hvad fru Inge Dahl-Sørensen sagde: at dansk statsborgerskab ikke er en ret, men et privilegium. Det er altså en ret for dem, der fødes af danske forældre, og jeg kan godt forstå, at det er et privilegium for andre, der ikke har været så heldige som vi med hensyn til at få et dansk statsborgerskab. Men under visse omstændigheder, som jo netop lovgivningen fastsætter, bør det også være en ret. Selvfølgelig bør det være en ret!

For godt og vel 150 år siden talte den norske digter Henrik Wergeland om, at man ikke mere skulle benytte termen eller begrebet statsborgerskab, men skulle kalde det verdensborgerskab, og at ethvert menneske, der uden egen viljesakt er født på denne Jord, skal have lov til at have et sted at være. Og det må vel i vores – også i fru Inge Dahl-Sørensens – forståelse betyde: få lov til at være her på samme vilkår som alle andre. Men det skal jeg love for i hvert fald ikke er forslagsstillernes mening.

Jeg læser fra bemærkningerne følgende:

»Oftest bør statsborgerskab først tildeles, når en tilflytter og dennes familie i meget lang tid, måske en eller flere generationer, har levet her i landet og føler sig så dybt indlevet i det danske samfund, at dansk statsborgerskab opleves som en helt naturlig konsekvens.«

Der skal altså gå generationer! Jeg ved godt, at man rundt omkring på småøerne siger: Hvis ikke du har boet på Femø eller på Fejø eller sådan noget lignende i flere generationer, bliver du ikke godkendt som øbo. Det har noget at gøre med fornemmelser. Men det kan da ikke i et retssamfund og et velfærdssamfund og et anstændighedssamfund være en retsregel, at man skal have været her i generationer.